

2060 13

MEMORIE VAN TOELICHTING

De Internationale Arbeidsconferentie heeft in haar twee en dertigste zitting, van 8 Juni tot 2 Juli 1949 te Genève gehouden, onder meer een verdrag aangenomen betreffende migrerende arbeiders (herzien), 1949. Dit verdrag met de bijbehorende bijlagen wordt hierbij, ter voldoening aan het bepaalde in artikel 19, lid 5, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie, aan de Staten-Generaal voorgelegd. Ter toelichting moge het volgende dienen.

In 1939 heeft de Internationale Arbeidsconferentie in haar vijf en twintigste zitting, kort vóór het uitbreken van de tweede wereldoorlog, een ontwerp-verdrag aangenomen betreffende de werving, de arbeidsbemiddeling en de arbeidsvoorwaarden van migrerende arbeiders met een aanvullende aanbeveling over de samenwerking tussen de Staten zelf. Mede ten gevolge van het uitbreken van de tweede wereldoorlog is van ratificatie van dat verdrag niet veel gekomen. In verband met de ontwikkeling van de migratie na de oorlog en mede ten einde een mogelijke toepassing van het verdrag op ruime schaal te bevorderen, werd het nodig geacht het verdrag geheel te herzien. Het verdrag behoorde zich te beperken tot algemene beginselen; details over de toepassing konden dan in een aanbeveling neergelegd worden. Vandaar dat de raad van beheer van het Internationaal Arbeidsbureau op voorstel van de Permanente Commissie voor de migratie van het Internationaal Arbeidsbureau een herziening van het door de Internationale Arbeidsconferentie in 1939 aangenomen verdrag op de agenda der twee en dertigste conferentie had geplaatst.

In het verdrag zijn regels neergelegd om de migratie van arbeiders te ordenen en om de verschillende belangen der arbeiders in de immigratielanden veilig te stellen.

Bij het stellen dier regels is uitgegaan van de overweging, dat in het bijzonder de uitgebreide en omvangrijke migratoire bewegingen, welke in de laatste tijd plaats vonden en in de naaste toekomst, naar te verwachten is, zullen plaats vinden, de behoefte aan meer orde en regel hebben doen gevoelen en dat de te nemen maatregelen zoveel mogelijk gericht dienen te zijn op bescherming van de migranten. Geoordeeld werd, dat zulks alleen kan worden bereikt op de grondslag van een verdrag, waarin de elementaire beginselen worden vastgelegd en dat een zo groot mogelijk aantal landen omvat.

Artikel 1 van het verdrag verplicht de Staten-Leden, op verzoek, zowel aan het Internationaal Arbeidsbureau als onderling, inlichtingen te verstrekken in zake hun beleid, hun wetten en reglementen, hun bijzondere voorzieningen, de arbeidsvoorwaarden en de kosten van levensonderhoud, in hun gebieden geldende, zomede omtrent de bijzondere en algemene overeenkomsten, die zij hebben aangegaan.

Het is niet voldoende, dat overeenkomsten gesloten worden en reglementen vastgesteld. Daarnaast wordt, aldus artikel 2, aan de Staten-Leden de verplichting opgelegd er zelf een behoorlijke dienst op na te houden of zorg te dragen, dat er een dergelijke dienst bestaat, die de migrerende arbeider bijstaat en hem nauwkeurige voorlichting verschaft. Dit voorschrijf is in het bijzonder gegeven, omdat in het verleden zich op dit gebied veelvuldig belanghebbende personen hebben bewogen, die, door winstbejag gedreven, misleidende voorlichting verstrekten aan personen, ten einde dezen tot migratie te bewegen.

In aansluiting op artikel 2 bevat artikel 3 de verplichting maatregelen te nemen tegen misleidende propaganda.

Artikel 4 legt de Regeringen der verschillende landen de verplichting op de migranten behulpzaam te zijn bij het vertrek, de reis en de ontvangst (in de immigratielanden), terwijl artikel 5 bijzondere aandacht wijdt aan de medische en hygiënische voorzieningen; uit deze bepalingen vloeit voort, dat de betrokken landen een dienst moeten hebben, die de gezondheidstoestand der migranten en van hun gezinnen zowel bij aankomst als vertrek controleert, en dat tijdens de reis en bij aankomst medische verzorging wordt verstrekt.

Artikel 6 — een van de belangrijkste artikelen van het verdrag — bevat het beginsel van gelijke behandeling van de immigrant, zonder onderscheid van nationaliteit, ras, godsdienst of geslacht, als van de eigen onderdanen ten aanzien van een aantal genoemde onderwerpen, voor zover die bij wettelijke maatregelen geregeld worden of aan het toezicht van administratieve autoriteiten onderworpen zijn: bij voorbeeld loon, arbeidsduur, overwerk, vacantie, lidmaatschap van vakverenigingen, enz., voorts ten aanzien van de sociale zekerheid. Enkele beperkingen zijn hier mogelijk.

Het beginsel van internationale onderlinge samenwerking tussen de arbeidsbureaus en daarmee overeenkomende instellingen van de verschillende landen is neergelegd in artikel 7.

Artikel 8 legt vast, dat het land, hetwelk de immigrant en diens gezin blijvend heeft toegelaten en dus het profijt heeft van diens arbeid, indien hij door ziekte of ongeval, ontstaan of hem overkomen na zijn toelating, in een toestand is geraakt, waarin hij niet in staat is in zijn onderhoud te voorzien, hem niet op grond daarvan tegen zijn wil mag uitwijzen. De mogelijkheid is evenwel geopend om de toepassing van dit beginsel afhankelijk te stellen van een bepaalde verblijfsduur in het land, waar de emigrant zich gevestigd heeft. Die duur mag niet langer dan 5 jaar zijn, te rekenen van de datum van toelating.

Op het overmaken van een deel van de verdiensten van de migrerende arbeider naar een ander land heeft artikel 9 betrekking.

Artikel 10 behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 11 definieert de term „migrerende arbeider” en stelt uitdrukkelijk vast, dat het verdrag alleen betrekking heeft op migrerende personen, die te werk gesteld worden, derhalve de eigenlijk gezegde arbeiders, niet op personen, die immigreren in het algemeen. Onder de toepassing van het verdrag vallen wel de vluchteling en de verplaatste persoon, die, om te werk gesteld te worden, emigreert. Van de toepassing van het verdrag zijn uitgesloten de grensarbeiders, personen, die slechts voor korte duur verblijven, zij, die een vrij beroep uitoefenen, en kunstenaars, alsook de zeelieden.

De volgende artikelen (behalve artikel 14) zijn de meer formele artikelen, die in alle verdragen voorkomen.

Bij het verdrag horen drie bijlagen.

Bijlage I heeft betrekking op de emigratie van arbeiders, niet geworven krachtens regelingen voor groepsimmigratie, getroffen onder toezicht van de Regering.

Bijlage II heeft betrekking op de emigratie van arbeiders, geworven krachtens regelingen voor groepsimmigratie, getroffen onder toezicht van de Regering, en bijlage III op de invoer van de persoonlijke eigendommen, gereedschappen en uitrustingsstukken van migrerende.

Artikel 14, hiervoren genoemd, bepaalt ten aanzien van die bijlagen, dat een Lid, dat het verdrag ratificeert, één of meer der bijlagen van zijn bekrachtiging kan uitsluiten. Die bijlagen hebben dezelfde rechtskracht als de bepalingen van het verdrag. Heeft een Lid een verklaring afgelegd, waarbij het één of meer der bijlagen van zijn ratificatie uitsluit, dan kan het daarop terugkomen en later mededelen, dat het die bijlage of bijlagen wel aanvaardt. Ook kan een Lid verklaren, dat het een bijlage uitsluit, doch deze als aanbeveling aanvaardt.

Zowel de strekking van het verdrag als de inhoud van de afzonderlijke bepalingen daarvan zijn geheel in overeenstemming met de in Nederland gehuldigde opvattingen ten aanzien van de richting, waarin de bemoeiingen met betrekking tot de internationale verplaatsing van arbeidskrachten, zich dienen te ontwikkelen. Het komt de ondergetekenden dan ook gewent voor, dat Nederland tot goedkeuring en bekrachtiging van het verdrag overgaat. Vooral waar in de naaste toekomst emigratie vanuit Nederland op grote schaal te wachten staat, is het van groot belang er toe mede te werken, dat de positie van de arbeider in het land, waar hij gaat werken, zo behoorlijk mogelijk zij en hij niet achtergesteld wordt bij de eigen onderdanen van het land van immigratie.

De aard van de maatregelen, welke hier te lande met betrekking tot de migratie toepassing vinden, komt in grote trekken overeen met de in het verdrag aangegeven gedragslijn.

De Nederlandse bestaande wettelijke regelingen, direct of indirect verband houdende met de emigratie en de immigratie, te weten de Arbeidsbemiddelingswet 1930, de wet van 16 Mei 1934 tot regeling van het verrichten van arbeid door vreemdelingen, de Landverhuizerswet 1930 en het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945, alsmede het Tariefbesluit 1947 (Koninklijk besluit van 19 December 1947, *Staatsblad* no. H 438), waarin de vrijstelling van invoerrechten is geregeld, zullen bij bekrachtiging van het verdrag geen wijzigingen behoeven te ondergaan. Redenen om bij de bekrachtiging een der bijlagen uit te sluiten, bestaan er niet.

De Internationale Arbeidsconferentie, bovenbedoeld, nam ter zake van het onderhavige onderwerp nog een aanbeveling aan, welke afzonderlijk aan de Staten-Generaal wordt voorgelegd.

In verband met het bepaalde in artikel 35, lid 4, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie heeft de eerste ondergetekende het onderhavige verdrag aan de Minister voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen doen toekomen met het verzoek het ter kennis van de Regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen te brengen.

De Minister van Sociale Zaken,

A. M. JOEKES.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.

W. DREES.

